

วรรณคดีและงานวิจัยในบทนี้จะได้กล่าวถึง แนวความคิดและประวัติความเป็นมาของการสอบการวัดและประเมินผลการศึกษาของไทย ความหมาย ขอบข่าย และความคิดเห็นของนักการศึกษาและนักวิจัยทั้งของไทยและของต่างประเทศ ที่มีต่อระบบการวัดและประเมินผลการศึกษา

แนวความคิดและประวัติความเป็นมาของการสอบ การวัด และประเมินผลการศึกษาของไทย

ตามประวัติการศึกษาของไทยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก โปรดให้ทำสังคายนาและสร้างพระไตรปิฎก และกำหนดให้มีการสอบไล่พระปริยัติธรรมทุก ๆ 3 ปี นับได้ว่าเป็นการเริ่มต้นของการสอบการวัดผลในไทย¹ การสอบไล่ของพระภิกษุใช้ระบบเกรคมาตั้งแต่สมัยนั้น เพราะผลการสอบไล่จะไม่บอกเป็นคะแนนดิบ แต่มีการแปลงคะแนนดิบเป็นตัวอักษร ห กล่าวคือ ถ้าพระภิกษุสามเณรคัดได้คะแนน 3 ห ในวิชาใด หมายความว่าสอบได้ยอดเยี่ยม ถ้าได้ 2 ห หมายความว่าพอผ่านไปได้ ถ้าได้ 1 ห หมายความว่าตก ห นี้ ย่อมาจากคำว่า ให้²

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2435-2507 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2507), หน้า 87.

² พระครูพิพัฒน์ปทุมเขต (เจ้าคณะตำบลคลองหนึ่ง), ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 15 เมษายน 2519 ณ วัดคุณหญิงส้มจีน คลองหลวง ปทุมธานี, โคยสุนทร บำเรอราช, หน้า 41.

เมื่อเรามีระบบโรงเรียนแล้ว ในสมัยรัชกาลที่ 5 การวัดผลการศึกษา ยังไม่มีระบบ จนกระทั่งเมื่อตั้งโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบขึ้น เจ้าหน้าที่ยังขาด การศึกษา มีพระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร) และหลวงโสภาทวรกิจ (แก่น โสภาทวาร) อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ มีความเห็นว่าการที่จะให้นักเรียนมีความรู้สูงขึ้นนั้นจำเป็นต้องให้นักเรียนอยู่เล่าเรียนจนจบ และวิธีทำให้สำเร็จตามความประสงค์ได้จะต้องมีการสอบไล่หนังสือไทยเท่านั้น ที่พระสงฆ์สอบปริยัติธรรมปีละครั้ง เป็นการแสดงว่านักเรียนมีภูมิถึงขั้นนั้น ๆ จึงได้นำความขึ้นกราบบังคมทูล ก็ทรงพระราชดำริเห็นชอบด้วย โปรดให้คิดแบบวิธีสอบไล่ หนังสือไทยขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2427 และทรงตั้งสำนักหลวงสำหรับคัดลอกการสอบไล่ หนังสือไทย¹

วิชาที่สอบไล่ในครั้งแรกนั้นกำหนดเอาการเรียนจบแบบเรียนหลวงทั้ง 6 เล่ม และสอบไล่ตามนั้น เมื่อสอบไล่ได้ก็ให้ได้รับใบสำคัญแสดงว่าสอบไล่ได้ชั้นประโยคต้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2428 จึงจัดตั้งประโยคสองเพิ่มขึ้นอีก นักเรียนที่สอบไล่ได้ประโยคต้นแล้ว เข้าเรียนต่อไปได้ วิชาที่จะสอบไล่ในชั้นประโยคสองนั้นมี 8 อย่างคือ ดาบมือหวัด และบรรจง เขียนหนังสือใช้ตัววางวรรณคดีตามใจความไม่ต้องดูแบบ ทานหนังสือที่ผิด คัดจากลายมือหวัด คัดสำเนาความและย่อใจความ เลข บัญชี แต่งแก้กระทู ความร้อยแก้ว และแต่งจดหมาย²

เมื่อพิจารณาตามข้อความที่กล่าวอ้างนั้นจะเห็นว่ารูปแบบของการวัดผลจะเป็นแบบการสอบข้อเขียน ซึ่งมีคณะกรรมการเป็นผู้ดำเนินการ จนกระทั่งตั้งกระทรวงธรรมการขึ้น เจ้าหน้าที่ยังขาดก็ยังมีหน้าที่เกี่ยวกับการสอบไล่โดยตรง และสอบปีละครั้ง

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2435-2507, หน้า 37.

² กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, ชุดพัฒนาการศึกษา อันดับ 1 ความเป็นมาของแผนการศึกษาชาติ (พระนคร : มงคลการพิมพ์, 2504), หน้า 7.

เมื่อ พ.ศ. 2484 ประเทศไทยเข้าสู่ภาวะสงคราม การเรียนในเวลาช่องแคบมีน้อยมาก การวัดผลจึงไม่มีการสอบเหมือนแต่ก่อน แต่ให้ถือว่าผู้ที่มีเวลาเรียนร้อยละ 60 สอบไล่ได้ ในปี พ.ศ. 2488 ประเทศไทยประสบอุทกภัยและอยู่ในภาวะสงคราม จึงให้มีการสอบไล่ล่วงหน้าเป็นสอบซ่อม 3 เดือน ๆ ละครั้ง เพิ่มคะแนนให้ครั้งละ 10 เปอร์เซ็นต์ และถือเกณฑ์ตัดสิน 45 เปอร์เซ็นต์ เป็นสอบได้¹ การวัดผลการศึกษาของไทยเริ่มใช้หลักวิชาการวัดผลของต่างประเทศโดยเฉพาะจากสหรัฐอเมริกา ผู้ที่ควรได้รับการยกย่องมากที่สุดในเรื่องการนำหลักวิชาการวัดผลมาเผยแพร่ในประเทศไทย คือ ชาวอเมริกัน ในราว พ.ศ. 2502-2503 วิชาว่าด้วยการวัดผลนี้ออกจะเป็นของใหม่สำหรับประเทศไทย และยังไม่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย เมื่อชาวอเมริกันกลับจากสหรัฐอเมริกาเมื่อ พ.ศ. 2504 จึงเริ่มโครงการสองประการ โครงการแรกออกไปเผยแพร่ความรู้ทางไปทุกบรรยายตามที่ต่าง ๆ ทั้งสถาบันการศึกษา และองค์การของรัฐทั่วประเทศ โครงการหลังคือ การเขียนตำรา ตำราที่รู้จักกันแพร่หลายคือเทคนิควัดผล จากนั้นก็เริ่มสร้างแบบทดสอบความถนัดระดับมัธยมศึกษา แบบทดสอบวัดความสนใจ และความถนัดในอาชีพต่าง ๆ ให้กรมอาชีวศึกษาและกรมแรงงาน แบบทดสอบมาตรฐานระดับชั้นประถมศึกษา 7 วิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ ศิลปะศึกษา สังคมศึกษา พลานามัย และความถนัดในการเรียน รวม 36 ฉบับ นอกจากนี้ยังเป็นผู้ดำเนินการสร้างข้อสอบคัดเลือกนักเรียนฝึกหัดครูทั่วประเทศ²

๕ ความหมายของการวัดผลการศึกษา

นักการศึกษาไทยผู้นำเอาเทคนิควัดผลแบบใหม่มาใช้ คือ ชาวอเมริกัน ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า การวัดผลการศึกษา หมายถึง กระบวนการใด ๆ ที่จะทำให้ได้มาซึ่งปริมาณจำนวนหนึ่ง อันมีความหมายแทนขนาดสมรรถภาพนามธรรม

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2435-2507, หน้า 361-661.

² สัมภาษณ์, ดร.ชาวดี แพทย์กุล โดยสมมติ จำปาเงิน, ชัยพฤกษ์ วิทยาศาสตร์ : (สิงหาคม 2518) : 17.

ที่นักเรียนผู้นั้นมีอยู่ในคน ถ้าใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องกระตุ้น ก็ถือเอาจำนวนผลงานที่นักเรียนแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบออกมาเป็นเครื่องชี้บอกว่าเขามีสมรรถภาพในเรื่องนั้น ๆ ปานนั้น ¹

นอกจากนี้ กมล สุกประเสริฐ ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาว่า การวัดผลการศึกษา คือ การตรวจสอบหรือการค้นหาสิ่งที่เราต้องการตรวจสอบนั้นมีปริมาณและคุณภาพมากน้อยเพียงใด การวัดปริมาณนั้นถ้าเราใช้เครื่องมือวัดที่เป็นมาตรฐาน ผลของการวัดก็จะออกมาเป็นตัวเลขที่ถูกต้องแน่นอน เช่น เครื่องชั่ง ทวงวัด ช่วยให้เราทราบว่าสิ่งที่ชั่ง ทวง และวัดนั้นมีน้ำหนัก ปริมาณ และความกว้างยาวเท่าใด ส่วนการวัดคุณภาพนั้น โดยมากเราไม่มีเครื่องมือวัดที่จะสามารถแยกตัวเลขให้ถูกต้องแม่นยำนัก คุณภาพของสิ่งที่เราต้องการวัดนั้นคือเร็ว หรือไม่ถูกใจเพียงใด การวัดสิ่งเหล่านี้เพียงอาศัยการสังเกตและดูจากความรู้สึก ²

วิริยา บุญชัย ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า

การวัดผล (Measurement) หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐาน เพื่อต้องการทราบปริมาณหรือขนาดซึ่งสามารถทราบผลได้ทันทีด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้นเป็นผู้บอกให้ทราบ เช่น ต้องการทราบความกว้างของโต๊ะเราก็เอาเทปหรือไม้เมตรมาวัด เราจะทราบความกว้างของโต๊ะในทันที การวัดผลจึงเป็นวิธีตรวจสอบหรือหาปริมาณ ขนาดหรือส่วนลึกในสิ่งที่ต้องการจะทราบ โดยอาศัยเครื่องวัดนั่นเอง

การวัดจะออกมาเป็นตัวเลข เรียกว่า ปริมาณ (quantity) และจะให้ผลในทางคุณภาพ (quality) ในการวัดผลนั้นจะต้องมีแบบทดสอบอยู่ด้วย เช่น ถ้าต้องการทราบว่านักเรียนคนหนึ่งมีความรู้ทางพลศึกษาเพียงใด ก็โดยให้นักเรียนทำข้อสอบ จะทราบทันทีว่า นักเรียนมีความรู้ทางพลศึกษามากน้อยเพียงใด โดยอาศัยตัวเลขจากการทดสอบนั้น

¹ ขวาล แพร์ทกุล, เทคนิคการวัดผล (พระนคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2518), หน้า 140.

² กมล สุกประเสริฐ, หลักและวิธีวัดผลการศึกษา (พระนคร : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2510), หน้า 6.

แบบทดสอบ (Test) หมายถึง แบบ (form) หรือเครื่องมือ (Tool) หรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถ ความสัมพันธ์หรือความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมา แบบทดสอบนี้ใช้วัดสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือการกระทำออกมาก่อน เช่น จะวัดความสามารถทางปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทำข้อสอบ ผลก็จะออกมา หรือต้องการวัดกำลังขา ก็ต้องให้มีการกระโดด ถ้ามีกำลังมากก็กระโดดได้ไกลหรือได้สูงมาก มิใช่เอาเทปมาวัดขา ถ้าขาโตก็มีกำลังขาคือ หรือต้องการจะทราบว่านักเรียนเล่นมาสเตอร์บอลได้กี่เพ็ชงโค ก็ให้นักเรียนเล่นให้ดู ผู้วัดก็จะทราบได้

แบบทดสอบในการวัดผลการศึกษาหรือทางพลศึกษานั้น แยกได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน

ก. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-Made Test) เป็นแบบทดสอบที่หมอบู่โดยทั่ว ๆ ไป และเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตนเอง ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1. เหมาะสมกับหน่วยของการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาและความยากง่ายไว้
2. การสร้างแบบทดสอบนั้น วิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนขึ้นอยู่กับกำหนัดของครูเอง โดยอาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรเป็นเกณฑ์
3. แบบทดสอบอาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษา นั้น ๆ แต่เป็นคะแนนที่ครูรวบรวมไว้ตลอดทั้งปี และสร้างคะแนนมาตรฐานขึ้นใช้เอง
4. เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้เร็ว ดังนั้น วิธีการจะไม่ดีเท่ากับแบบทดสอบมาตรฐาน
5. ไม่เหมาะกับการนำไปใช้สำหรับครูคนอื่น ๆ เหมาะสมสำหรับใช้ในส่วนการศึกษาหรือห้องดินนั้น ๆ

ข. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่ โดยสามารถทำให้ใช้ข้อสอบนี้ทดสอบในต่างสถานที่และต่างเวลาได้ การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานนั้นมิใช่ของง่าย ต้องออกข้อสอบหลาย ๆ ข้อ และทำการทดสอบกับคนเป็นจำนวนมาก นำข้อทดสอบกลับมาวิเคราะห์เลือกเฉพาะข้อสอบที่มีคุณภาพดีไว้ แบบทดสอบมาตรฐานนั้นนอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่แล้ว ยังต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อถือได้ (Reliability) และมีเกณฑ์ปกติ (Norm) ¹

วิกเตอร์ เอช นอล (Victor H. Noll) ได้อธิบายความหมายของการวัดผลสรุปได้ว่า การวัดผลมีความหมายกว้างกว่าการทดสอบ การทดสอบนั้นมักหมายถึงการใช้ข้อสอบที่เป็นชุดเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่การวัดผลเป็นวิธีการที่จะทำให้ทราบปริมาณ ซึ่งมีได้หมายถึงการใช้ข้อสอบเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการใช้มาตราส่วนประเมินค่าแบบตรวจสอบรายการต่าง ๆ หรือแบบสอบถาม²

เอ็ดวาร์ด แอล ทอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike) ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาไว้ว่า เป็นการบอกคุณลักษณะของคนที่ได้พัฒนาขึ้นอย่างกว้างขวางจากการให้การศึกษา ซึ่งจะบอกคุณลักษณะได้ 2 วิธีคือ

1. การบอกคุณลักษณะด้วยการทดสอบ
2. การบอกคุณลักษณะด้วยการสังเกตพฤติกรรม ³

นอกจากนี้ จอห์น คลาร์ก มาร์แชล (John Clark Marshall) ได้ให้ความหมายของการวัดผลการศึกษาว่า การวัดผลการศึกษา คือ การรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาพิจารณาในการตัดสินใจ และยังกล่าวถึงลักษณะของการวัดผลการศึกษาไว้ดังนี้

¹ วิริยา บุญชัย, การทดสอบและวัดผลทางการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2523), หน้า 7-8.

² Victor H. Noll, Introduction of Educational Measurement, 2 d ed. (Boston : Houghton Mifflin, 1965), pp. 13-14.

³ Edward L. Thorndike, Measurement and Evaluation in Psychology and Education (New York : John Wiley, 1972), p. 5.

1. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดผลทางอ้อม
2. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่ยังไม่สมบูรณ์
3. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดที่มีต่อเนื่องกัน
4. การวัดผลศึกษามักจะใช้ในการจัดจำแนก¹

ความหมายของการประเมินผลการศึกษา

ชวาล แพร์ทกุล กล่าวถึงการประเมินผลการศึกษาว่า การประเมินผลการศึกษา หมายถึง ขบวนการที่ครูนำทุก ๆ รายการที่ทราบจากการวัดไปใช้ คือ ครูนำผลจากการวัดผลเหล่านั้นมารวมกันเพื่อนำไปใช้วินิจฉัย ตีราคาคุณค่า และชี้ขาดลงเป็นผลสรุปว่า เด็กคนนั้นมีคุณภาพสูงหรือต่ำ สมควรสอบไล่หรือตก และการประเมินค่าที่คั่นท้องตั้งอยู่บนรากฐานของการวัดที่ถี่ถ้วน²

กมล สุคประเสริฐ ได้ให้ความหมายของการประเมินผลว่า เป็นการนำเอาผลของการวัดต่าง ๆ มาประมวลชี้ขาดในขั้นสรุป³

สุภาพ วาดเขียน และอรพินธ์ โภชนกา ได้ให้ความหมายของการประเมินผลการศึกษาว่า เป็นการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณภาพ คุณค่า ความจริง และการกระทำบางที่ขึ้นอยู่กับ การวัดเพียงอย่างเดียว เช่น คะแนนสอบ แต่ส่วนมากมักเป็นการรวมการวัดหลาย ๆ อย่าง ต่าง ๆ กัน เพื่อวินิจฉัยคุณค่า หรือตัดสินคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ได้มาจากการวัดหลาย ๆ อย่าง⁴

¹ John Clark Marshall, Essential of Testing (Philippines :

Addison Wesley Publishing, 1972), pp. 1-3.

² ชวาล แพร์ทกุล, เทคนิคการวัดผล, หน้า 141.

³ กมล สุคประเสริฐ, หลักและวิธีวัดผลการศึกษา, หน้า 6.

⁴ สุภาพ วาดเขียน และอรพินธ์ โภชนกา, การประเมินผลการเรียนการสอน (พระนคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2518), หน้า 3.

เขาวดี รางชัยกุล ให้ความหมายของการประเมินผลการศึกษาไว้ว่า หมายถึงขบวนการตีความหมาย (Interpretation) และตัดสินคุณค่า (Value Judgement) จากสิ่งที่วัดได้ โดยอาศัยวิธีการที่มีระบบแบบแผนในการรวบรวมข้อมูล ตลอดจนเหตุผลประกอบการพิจารณาตัดสินว่ากิจกรรมการศึกษานั้นดีหรือเลวอย่างไร เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมประการใด และยิ่งไปกว่านั้น การประเมินผลต่างกับการวัดผลของทางการศึกษาตรงที่ว่า การประเมินผลจำต้องมีวัตถุประสงค์ที่เด่นชัดก่อนดำเนินการวัดผล เพื่อจะไต่ทราบดีว่าผลที่ได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่เพียงไร¹

วิริยา บุญชัย กล่าวถึงการประเมินผลว่า การประเมินผล หมายถึง การกำหนดค่าหรือตีค่าหรือวัดคุณค่าในสิ่งที่ต้องการจะทราบในทางรวม ๆ เช่น กำหนดค่า ว่า ดี เลว สวย เป็นต้น ในการกำหนดค่าหรือตีค่านั้นอาศัยจากการทดสอบและวัดผล มาประมวล แล้วลงความเห็นว่าเป็น "ดี" "สวย" หรือ "ไม่สวย"²

เอ็ม สคริฟเวน (M. Scriven) ได้ให้คำนิยามของการประเมินค่าว่าเป็นการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีระบบ เพื่อมุ่งชี้ถึงคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง³

จอห์น คลาร์ก มาร์แชล และลอยด์ เวสเลย์ เฮลส์ (John Clark Marshall & Loyde Wesley Hales) กล่าวถึง การประเมินผลว่า การประเมินผล หมายถึง การกำหนดคุณค่าของสิ่งที่เราวัดโดยใช้ข้อมูลที่ไต่จากการวัด⁴

¹ เขาวดี รางชัยกุล, "หลักการวัดและประเมินผลทางการศึกษา," วารสารครุศาสตร์ 5 (กันยายน-ตุลาคม 2521) : 14.

² วิริยา บุญชัย, การทดสอบและวัดผลทางการศึกษา, หน้า 9.

³ M. Scriven, "The Methodology of Evaluation," in R.E. Stake (Ed.) Curriculum Evaluation (Chicago : Rand McNally, 1967), p. 4.

⁴ John Clark Marshall and Loyde Wesley Hales, Classroom Test Construction (California : Addison Wesley Publishing, 1971), p. 15.

จากความหมายที่นักวิจัยผลการศึกษาลาย ๆ ท่านได้ไขว้ พอสรุปลได้ว่า การวัดผลการศึกษาคือ วิธีการหรือขบวนการที่กระทำเพื่อให้ทราบปริมาณความรู้ ความสามารถ ว่าผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถเพียงใด และการประเมินผลการ ศึกษา คือการนำผลจากการวัดผลมาประเมินหรือตัดสินว่า ผู้เรียนมีความสามารถ สมควรจะสอบได้หรือตก หรือมีการพัฒนาก้าวหน้าไปอย่างไร

ประเภทของการประเมินผล

การประเมินผลที่สำคัญมี 2 ประเภท คือ

1. การประเมินผลเพื่อการเรียน (Formative Evaluation)
2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) ¹

นอร์แมน อี กรอนลันด์ (Norman E. Gronlund) ได้กล่าวถึง การประเมินผล ทั้งสองประเภทไว้ดังนี้

1. การประเมินผลเพื่อการเรียน เป็นการประเมินผลความก้าวหน้าในการ เรียนรู้ระหว่างการเรียนการสอน จุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาข้อมูลย้อนกลับ (Feed-Back) เกี่ยวกับความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียนรู้ของนักเรียน และการสอนของครู สำหรับนักเรียน ข้อมูลที่ได้จะเป็นแรงเสริมให้ใคร่เรียนรู้เพื่อความสำเร็จในการเรียน และช่วยบอกถึงข้อผิดพลาดทางการเรียนที่ควรแก้ไข สำหรับข้อมูลที่ได้จะช่วยในการ ปรับปรุงการสอน และจัดกลุ่มนักเรียนตามความสามารถ เพื่อช่วยในการสอนซ่อมเสริม การประเมินผลแบบนี้โดยมากใช้การสอบเมื่อจบบทเรียน หรือจบเรื่องที่เรียนแต่ละครั้ง ข้อสอบที่ใช้เป็นข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง และนอกจากนี้อาจใช้การสังเกตดูความก้าวหน้า หรือข้อบกพร่องของนักเรียนด้วย

¹ กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, คู่มือการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2518), หน้า 24.

2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน เป็นการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน เพื่อดูว่าการเรียนการสอนนั้นประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ ผลที่ได้จะใช้ในการประเมินค่าผลการเรียนของนักเรียน เทคนิคที่ใช้ในการประเมินผลกำหนดโดยจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ซึ่งรวมทั้งการใช้แบบทดสอบ วัดสัมฤทธิ์ผลที่ครูสร้างขึ้น และการประเมินค่าจากการปฏิบัติงานต่าง ๆ¹

การวัดผลทางผลศึกษา

(๒) การวัดผลวิชาผลศึกษา ผู้สอนต้องทราบความมุ่งหมายของหลักสูตร และตั้งความมุ่งหมายของการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้อะไรบ้าง โดยจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้อย่างเต็มที่ แล้วก็ต้องตรวจดูว่าผู้เรียนได้ผลตามความมุ่งหมายเพียงใด ซึ่งผู้สอนก็ต้องตั้งความมุ่งหมายของการวัดผลให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอนในระดับนั้น ๆ เช่นกัน ในการวัดผลวิชาผลศึกษาจึงตั้งความมุ่งหมายของการวัดผลไว้ดังนี้

1. เพื่อต้องการทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจทางผลศึกษาเพียงใด
 2. เพื่อต้องการทราบว่าผู้เรียนมีสุขภาพและสมรรถภาพทางร่างกายแข็งแรงเพียงใด ภายหลังจากการเข้าร่วมในกิจกรรมผลศึกษาระยะหนึ่งแล้ว
 3. เพื่อต้องการจะทราบว่าผู้เรียนได้รับผลสัมฤทธิ์ทางทักษะและความสามารถทางกีฬาเพียงใด
 4. เพื่อต้องการจะทราบว่านักเรียนได้เรียนรู้ถึงความเสียสละ ความอดทนช่วยเหลืออารี ร่วมมือกับเพื่อนร่วมทีม และแสดงน้ำใจนักกีฬาเพียงใด
 5. เพื่อจะทราบความซาบซึ้งและทัศนคติ (เจตคติ) ที่มีต่อการกีฬาและการผลศึกษาเพียงใด มีความสนใจต่อการใช้เวลาว่างทางกีฬาเพียงใด เป็นต้น²
- ๒๐๑๓ จากหนังสือ

¹ Norman E. Gronlund, Measurement and Evaluation in Teaching, 3d ed. (New York : Macmillan Publishing, 1976), PP. 17-18.

² จรินทร์ ชานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางผลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์, 2519), หน้า 4-5.

เกี่ยวกับขอบข่ายของการวัดผลทางพลศึกษา จรินทร์ ชานีรัตน์ ได้กล่าวว่า เมื่อทราบความมุ่งหมายของหลักสูตร และความมุ่งหมายของการสอนในระดับชั้นเรียน แล้ว ก็มาพิจารณาว่าจะวัดอะไร เพื่อให้ตรงกับเนื้อหาหรือความมุ่งหมายของระดับนั้น ๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปบ้าง แต่ก็ควรจะสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอน ซึ่งอาจจะวัดในสิ่งต่อไปนี้

1. วัดความรู้ความเข้าใจทางพลศึกษา (Knowledge Test) ได้แก่ การวัดความรู้ความเข้าใจในค่านิยมในการเล่น แบบการเล่น กฎ กติกา ประวัติกความเป็นมา ตลอดจนเรื่องอุปกรณ์การเล่น เป็นต้น

2. วัดทักษะทางกีฬา (Sport Skill Test) ได้แก่ การวัดทักษะทางการเคลื่อนไหวทางกีฬา อาจเป็นทักษะเบื้องต้น (Team Play Skill) ของกีฬาแต่ละประเภท และทักษะการเล่นเป็นชุด (Team Play Skill) หรือทักษะความชำนาญในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน เป็นต้น

3. วัดสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) ได้แก่ การวัดความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว ความอ่อนตัว และความพันทาน ซึ่งสมรรถภาพทางกายนี้แสดงออกทางสมรรถภาพทางกลไก (Moter Fitness) เพราะฉะนั้น การทดสอบสมรรถภาพทางกลไก (Moter Fitness Test) ก็สามารถวัดสมรรถภาพทางกายได้ส่วนหนึ่งเช่นเดียวกัน ที่นิยมทดสอบกันอยู่ขณะนี้ มี 2 ชนิด คือ

3.1 การทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (ICSPFT International Committee for the Standardization of Physical Fitness Test)

3.2 การทดสอบสมรรถภาพทางกายของสมาคมสุขภาพ พลศึกษา และนันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER-The American Association for Health, Physical Education and Recreation)

4. วัดกำลังการทำงานของกล้ามเนื้อหัวใจ (Cardio-Vascular Test) ได้แก่ การทำงานของหัวใจ การหายใจ จำนวนปริมาตรโลหิตและอัตราการเต้นของหัวใจ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ต้องใช้เครื่องมือในการทดสอบ ประสิทธิภาพหรือสมรรถภาพการทำงานของหัวใจ บอกรถึงสมรรถภาพทางกายเช่นเดียวกัน

5. ทัศนคติหรือทัศนคติของพลศึกษา (Attitude Test) ได้แก่ การวัดในเรื่องต่าง ๆ ที่แสดงออกในทางที่เป็นผลมาจากการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา และการกีฬา ดังเช่น

- 5.1 ความสนใจและการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและกีฬา
- 5.2 เวลาที่เรียนและตั้งใจเรียนอย่างกระตือรือร้น
- 5.3 การตรงต่อเวลาในการเรียน
- 5.4 การแต่งกายอย่างเหมาะสมในการเล่นกีฬา
- 5.5 ความระมัดระวังเอาใจใส่ในการป้องกันอุบัติเหตุทางกีฬา
- 5.6 รักการบริการช่วยเหลือร่วมมือเป็นพิเศษทางพลศึกษาให้แก่ส่วนรวมเป็นพิเศษ

6. ทัศนคติความมีน้ำใจนักกีฬาหรือคุณธรรมทางจิตใจ (Sportsmanship) การสอนสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการสร้างคุณธรรมให้แก่เยาวชน เพื่อให้พลเมืองของชาติเป็นประชาชนที่มีน้ำใจนักกีฬา การวัดผลต้องเน้นเรื่องนี้ ซึ่งอาจวัดในสิ่งต่อไปนี้คือ การรู้จักเสียสละ การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ และรู้จักถอย การให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี การปฏิบัติตามระเบียบ กฎ กติกา และรักความสามัคคี เป็นต้น¹

ห้อง เกิดแก้ว และคณะ ได้เสนอแนะการวัดด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
2. ทางด้านความสามารถทางกลไกทั่ว ๆ ไป (General Motor Ability)
3. ทางด้านกีฬา (Sport Skills)
4. ทางด้านความรู้ (Knowledge)
5. ทางด้านทัศนคติ (Attitude)
6. ทางด้านสุขปฏิบัติ² (Hygienic)

¹ จรินทร์ ชานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา, หน้า 6-7.

² ห้อง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ และบรรจง คณะวรรณ, การพลศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 3 (พระนคร : วัฒนาพานิช, 2515), หน้า 273-274

สมคิด ชิตประสงค์ ได้กล่าวว่าการวัดผลทางผลศึกษา ควรจะได้อัด
ทาง

1. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
2. ทักษะต่าง ๆ ที่ได้เรียนไป (Skills)
3. ความรอบรู้และความเข้าใจ (Knowledge Understanding)
4. คุณลักษณะ (Characters)
5. สุขนิสัย (Health Habits)
6. ทัศนคติ ¹ (Attitude)

เมื่อผู้วัดทราบความมุ่งหมายและทราบสิ่งที่ต้องการจะวัดแล้ว ขั้นตอนไป
ก็พิจารณาถึงวิธีการวัดผลที่จะนำมาใช้ ซึ่งอาจจะมีการวัดอยู่หลายวิธี ซึ่งจรินทร์ ชานีรัตน์
ได้กล่าวถึงวิธีการวัดผลทางผลศึกษาไว้ดังนี้

1. วัดโดยการให้ปฏิบัติ (Performance Test) การวัดวิธีนี้ต้องให้ผู้รับ
การทดสอบลงมือปฏิบัติในกิจกรรมที่ผู้ทดสอบต้องการทราบ เพื่อจะได้ดูความสามารถ
และความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนการสอน เช่น ในการวัดทักษะทางกีฬา หรือสมรรถภาพ
ทางกาย การวัดโดยการให้ปฏิบัติในกิจกรรมหรือกีฬานั้น เอาผลการปฏิบัติออกมาในรูป
ของเกณฑ์การวัด เช่น

- (1) ใช้เวลาเป็นเกณฑ์ เช่น การวิ่ง 100 เมตร 200 เมตร
เอาเวลาเป็นเกณฑ์ไปสู่คะแนน ซึ่งอาจใช้วิธีการเปลี่ยนนักเรียน
ในชั้น ถ้ายังไม่มีคะแนนมาตรฐานอยู่แล้ว
- (2) ใช้ความสูงเป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดสูง ยืนกระโดด (Vertical
Jump) คะแนนคิดโดยเฉลี่ยเหมือนแบบที่ 1
- (3) ใช้ความไกลเป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดไกล ยืนกระโดดไกล
ขว้างลูกซอฟบอล ทุ่มน้ำหนัก ขว้างจักร ฯลฯ เอาระยะไกล
มาเฉลี่ยในการให้คะแนนเช่นกัน

¹ สมคิด ชิตประสงค์, หลักการสอนผลศึกษา, (กรุงเทพมหานคร :
ไทยวัฒนาพานิช, 2517), หน้า 163.

- (4) ใส่อุปกรณ์ที่ทำไว้เป็นเกณฑ์ เช่น กระโดดเชือก โหนราว คันพื้น ลูกนั่ง ยุมช้อกับราว ฯลฯ เอาจำนวนครั้งที่ทำได้ มาทำเกณฑ์เฉลี่ยออกเป็นคะแนน
- (5) ใส่อุปกรณ์ทำไว้หรือไม่ไว้เป็นเกณฑ์ เช่น ยืดหยุ่นหรือยิมนาสติกส์ (หกสูงควยมือ สปริงมือ) ครูเป็นผู้ดูและตัดสิน ถ้าทำได้ให้ "ผ่าน" ถ้าทำไม่ได้ก็ "ไม่ผ่าน"

2. วัดโดยการทดสอบข้อเขียน (Written Test) การใช้ทดสอบข้อเขียน มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับพลศึกษา ประวัติความเป็นมา วิธีการเล่น แขนงระเบียบ กฎ กติกา ฯลฯ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเพียงใด ข้อสอบนั้นอาจใช้แบบข้อสอบอัตนัย ปรนัย หรือใช้ทั้งสองอย่างผสมกันก็ได้

3. วัดโดยใช้เครื่องมือในการวัด ได้แก่ การทดสอบสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Test) วัดกล้ามเนื้อแขน กำลังแรงบีบ (Hand Grip) วัดความจุปอด (Lung Capacity) วัดกำลังชาควย เออโรมิเตอร์ (Ergometer) แต่วิธีการนี้ยังไม่แพร่หลายนัก

4. วัดโดยการสอบปากเปล่า (Oral Test) วิธีการนี้ใช้วัดความรู้ ความเข้าใจ วัดทัศนคติโดยการสอบปากเปล่า โดยการเรียกนักเรียนมาพบตามเป็นรายบุคคล ตามหัวข้อเรื่องที่ต้องการจะทราบในเรื่องที่สอนไปแล้ว การถามปากเปล่าควรเตรียมคำถามเป็นข้อ ๆ ไว้ล่วงหน้าเพื่อเกิดความแน่ใจและตามลำดับ และควรเตรียมคำถามไว้มากข้อเพื่อช่วยให้มีการเปรียบเทียบถึงความเข้าใจระหว่างเด็กควยว่ามีความเข้าใจมากน้อยต่างกัน

5. วัดโดยการสังเกต การวัดโดยการสังเกตนี้จะขาดความแน่นอนไปบ้าง แต่ก็ยังเป็นวิธีที่ดีอีกวิธีหนึ่ง ครูอาจสังเกตจากการเล่นในช่วงเวลาว่าง เพื่อวัตถุประสงค์การทดสอบโดยตรง หรือในเวลาแข่งขัน ครูสามารถสังเกตในสิ่งที่ต่อไปนี้ คือ ความสนใจ ความสามารถ และทักษะในการเล่น การประสานงานช่วยเหลือกัน การควบคุมอารมณ์ ความมานะพยายามและความอดทน ความมีน้ำใจนักกีฬา ความรับผิดชอบ ทัศนคติ ความเป็นผู้นำและผู้ตาม การสังเกตต้องมีหลักเกณฑ์ในการวัด เพื่อความแน่นอนแม่นยำ และความยุติธรรม¹

¹ จรินทร์ ธานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา, หน้า 9-11.

ในการทดสอบเพื่อให้ได้ผลตรงตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้ นั้น แบบทดสอบมีความสำคัญมาก การที่จะได้ข้อทดสอบแต่ละอย่างที่เป็นประโยชน์มากที่สุดนั้น ผู้สอนต้องเลือกแบบทดสอบที่จะนำมาใช้ โดยต้องพิจารณาดังต่อไปนี้

1. คุณภาพมาตรฐานของแบบทดสอบที่ใช้ นั้น ต้องมีความแม่นยำหรือถูกต้องเพียงใด
2. ความสามารถในการจัดหรือบริหารข้อทดสอบ เป็นไปอย่างถูกต้องหรือไม่
3. สามารถแปลความหมายของคะแนนข้อทดสอบในลักษณะของการกระทำใดหรือไม่
4. ข้อทดสอบอยู่ในลักษณะประหยัคหรือไม่ แต่การประหยัคนั้นไม่เสียผลทางประสิทธิภาพของการวัดค่า ¹

สมคิด บุญเรือง ได้กล่าวถึงเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่จะนำมาใช้ โดยทั่วไป มี 3 ประการ คือ

1. เครื่องมือทดสอบนั้นต้องมีระบบและขั้นตอนเป็นวิทยาศาสตร์
2. การดำเนินการทดสอบไม่ยุ่งยากเกินไป เหมาะที่จะใช้ในสถานนั้น
3. ผลที่ได้จากการทดสอบมาใช้ในแง่การศึกษา เช่น จัดกลุ่มการเรียน การสอน บอกตำแหน่งบุคคลต่าง ๆ ในกลุ่มประเมินผลระดับคะแนน เป็นต้น ²

จรวบ แก่นวงษ์คำ ได้กล่าวถึงการเลือกแบบทดสอบมาใช้ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. ความแม่นยำ หมายถึงว่า สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้
2. ความเชื่อถือได้ หมายถึงความถึงว่า จะนำแบบทดสอบนั้นไปวัดคะแนนใดคงที่

¹ จรวบ แก่นวงษ์คำ และอุคม พิมพ์, การทดสอบสมรรถภาพทางกาย (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์, 2516), หน้า 1.

² สมคิด บุญเรือง, การวัดผลในวิชาพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนสตรีเนติศึกษา แผนกการพิมพ์, 2520), หน้า 23.

3. การให้คะแนนคงที่ ไม่ว่าคนกี่คนจะมาให้คะแนน
4. ประหยัดเวลา สถานที่ อุปกรณ์ บุคลากรและค่าใช้จ่าย
5. มี Norm เพื่อใช้ในการตีความหมาย
6. มีข้อแนะนำในการดำเนินการที่ชัดเจน และเข้าใจง่าย
7. น่าสนใจและมีความหมาย
8. การนำผลที่ได้มาใช้ประโยชน์มากที่สุด
9. ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ¹

คลาร์ก (Clarke) ได้กำหนดคุณสมบัติการเลือกข้อทดสอบสำหรับการวัดผล
 ทักษะการอ่านดังนี้

1. ความแม่นยำ (Validity) คือ อัตราความสามารถที่จะบอกว่า
 ข้อทดสอบมีความถูกต้องแค่ไหน ข้อทดสอบที่ดีควรวัดสิ่งที่เราต้องการได้ถูกต้อง
2. ความเชื่อถือได้ (Reliability) คือ ความสามารถที่จะเชื่อถือได้
 ข้อทดสอบมีความแน่นอนคงที่ ถึงแม้ว่าจะนำข้อสอบนี้ไปทำการทดสอบกี่ครั้งก็ตามได้ผล
 คงที่
3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
 ในการให้คะแนนในข้อทดสอบ ถึงแม้จะมีหลาย ๆ คนเป็นคนให้คะแนนก็ตาม ในการ
 วัดผลควรมีคุณสมบัติดังนี้
 - (1) ข้อทดสอบนั้นจะต้องแน่นอน มีรายละเอียดชี้แจงในการนำไปใช้
 - (2) วิธีการวัดผลง่ายแก่การใช้
 - (3) สามารถใช้เครื่องมือในการวัดผลได้
 - (4) ผลจากการทดสอบ เป็นคะแนนที่สามารถนำไปคำนวณได้
 - (5) เลือกข้อทดสอบที่สร้างโดยนักวัดผลที่ดี และได้รับการฝึกฝน
 ทางค่านนั้นมาโดยเฉพาะ

¹ จรวาย แก่นวงศ์คำ, หลักสูตรพลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
 โอเคียนส์โตร์, 2517), หน้า 161.

- (6) ข้อทดสอบนั้นควรเป็นกรรมวิธีทางวิทยาศาสตร์ และคงสภาพความเป็นวิชาชีพ (Professional)
- (7) ข้อทดสอบนี้ควรมีผู้มีเทศก์ให้คำแนะนำอยู่เสมอว่าจะใช้อย่างไร

5. การนำไปใช้ (Utility) คือ สามารถที่จะนำไปใช้ได้หลังจากการทดสอบแล้วเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยศึกษา และจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงข้อบกพร่องของผู้เข้าทดสอบ

5. เศรษฐกิจ (Economics) ข้อทดสอบควรจะมีประหยัค ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการทดสอบมาก ซึ่งควรประหยัคในด้านต่าง ๆ คือ

- (1) ทางการอุปกรณ์
- (2) สถานที่
- (3) เจ้าหน้าที่
- (4) เวลา

6. เกณฑ์ (Norm) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดเอาไว้ว่า คนอายุเท่านี้เท่านี้ จะสามารถทำอะไรได้เท่าไร สถิติได้มาจากการศึกษาและทดลองมาแล้วโดยอาศัยวิชาสถิติ ข้อทดสอบแต่ละอันจำเป็นจะต้องมีค่า (Value) ไว้เพื่อใช้เป็นข้อเปรียบเทียบกับคะแนนที่ผู้เข้าทดสอบทำได้

7. คุณค่าในการพัฒนา (Developmental Value) คุณค่าในการพัฒนาข้อทดสอบเป็นการฝึกหัดให้เกิดความชำนาญและทักษะ เมื่อผู้เข้าทดสอบแล้วผู้เข้าทดสอบจะทราบว่าตัวเองมีข้อดีหรือข้อเสียข้อผิดพลาดอะไรบ้าง

8. ความสนใจ (Interest) ข้อทดสอบควรเป็นข้อทดสอบที่ดึงดูดความสนใจของผู้เข้าทดสอบมากพอสมควร

9. ลักษณะคล้ายคลึง (Duplicate Forms) ข้อทดสอบที่ใกล้เคียงกันหรือเหมือนกันนำมาใช้ทดแทนกันได้

10. คำแนะนำมาตรฐาน (Standardized Directions) คำแนะนำในการทดสอบที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ข้อทดสอบนั้นจะต้องมีคำสั่งที่เป็นมาตรฐานที่ทำให้

ให้ผู้ทดสอบได้ทำการทดสอบเหมือน ๆ กัน ผลของการทดสอบจึงเป็นมาตรฐาน¹

ในการทดสอบทางพลศึกษามีการใช้เครื่องมือหรือแบบทดสอบต่าง ๆ ในการวัดผลหลังจากที่ได้มีการเลือกมาอย่างดีแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ การเตรียมการและการดำเนินการทดสอบ ซึ่งมีความสำคัญ เพราะการทดสอบจะเกิดความสะดวกและจะให้ผลแน่นอนเพียงใดขึ้นอยู่กับวิธีการดำเนินการทดสอบเป็นสำคัญ ไพฑูรย์ จัยสิน ได้กล่าวถึงวิธีการดำเนินการทดสอบควรจะได้ดำเนินการเป็นตอน ๆ ดังนี้

1. ดูความมุ่งหมายของการทดสอบเสียก่อนว่าจะทดสอบเพื่ออะไร จะทดสอบเพื่อแบ่งหมู่นักเรียน หรือดูความแข็งแรง (Strength) ความทนทาน (Endurance) ความเร็ว (Speed) ฯลฯ
2. เลือกข้อทดสอบที่สามารถวัดในสิ่งที่ต้องการจะวัดมาทำการทดสอบ
3. ดูเนื้อหาที่จะทำการทดสอบว่าจะทำการทดสอบด้านไหนบ้าง เช่น ทางด้านทักษะ กีฬา หรือทดสอบเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกาย
4. เมื่อได้เนื้อหามาแล้วให้เขียนหัวข้อ และวิธีการทดสอบไว้เป็นอย่างดี

เช่น

- (1) ทดสอบเกี่ยวกับการดึงข้อ โดยใช้วิธีของสมาคมสุขภาพพลศึกษา พหุศึกษา และสันนิทานการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER) หรือแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายระหว่างประเทศ (ICSPFT)
- (2) ทดสอบเกี่ยวกับการลุกนั่ง โดยใช้วิธีของ เคราส เวบเบอร์ (Kraus Webber Test)
- (3) ทดสอบเกี่ยวกับการคืบข้อ โดยใช้วิธีของ คาร์ล บุกวอลเตอร์ (Karl Bookwalter)

5. จัดสถานที่ให้เหมาะสมกับข้อทดสอบต่าง ๆ ที่เตรียมไว้

6. จัดหาอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการทดสอบ และการศึกษาวิธีการที่จะทำการ

ทดสอบทุกอย่าง

¹ H. Harrison Clarke, Application of Measurement of Health and Physical Education (New Jersey : Prentice Hall, 1967), pp. 29-35.

7. ทำการทดสอบให้ถูกต้องตามวิธีการที่ได้เตรียมไว้
8. บันทึกผล แล้วนำมาวิเคราะห์ว่าใครได้ผลดีหรือไม่ดีแค่ไหน จะให้คะแนนอย่างไร
9. แจงผลการวิเคราะห์ให้นักเรียนทราบโดยเร็ว เพื่อจะได้ทราบสภาพการณ์ของตัวเอง ถ้าเสนอครูประจำชั้น ครูอื่น ๆ ฝ่ายบริหาร ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องได้ยิ่งเป็นการดี
10. ติดตามผลต่อไปว่านักเรียนจำนวนเท่าไรที่ต้องส่งเสริม หรือต้องช่วยเหลือเป็นพิเศษ จำนวนเท่าไรอยู่ในเกณฑ์ดี ครูพลศึกษาต้องติดตามผลหลังจากทราบสภาพการณ์ที่แท้จริงของนักเรียนแล้ว¹

แบบทดสอบหรือข้อทดสอบสำหรับการใช้วัดคนนั้น มีอยู่หลายชนิดด้วยกัน สมมติจิตประสงค์ ได้กล่าวถึงข้อทดสอบต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่ในขณะนี้สามารถแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. ข้อทดสอบที่ครูคิดขึ้นเอง (Teacher made Test) คือ ข้อทดสอบที่ครูหรือคณะครูช่วยกันคิดขึ้นเองว่าจะใช้ข้อทดสอบอย่างไรที่จึงจะวัดความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนพลศึกษาของเด็กในโรงเรียนตัวเองได้
2. ข้อทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) คือ ข้อทดสอบที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลคิดขึ้น และก่อนที่จะนำไปใช้ได้มีการทดสอบว่าใช้ได้ผลดี ข้อทดสอบนี้มักมีตัวเลขมาตรฐานบอกไว้เพื่อเป็นการเปรียบเทียบกัน ข้อทดสอบนี้เป็นที่ยอมรับ แล้วก็สามารถใช้ทดสอบไปได้ทั่วโลก²

ในการวัดผลทางพลศึกษาซึ่งมีอยู่หลายค่านนั้นควรที่จะกำหนดสัดส่วนของคะแนนให้เหมาะสมตามจุดประสงค์ของหลักสูตรและตามความคิดเห็นของผู้สอน สำหรับสัดส่วนของคะแนนนั้น พอง เกิดแก้ว ได้เสนอแนะการให้คะแนนไว้ดังนี้

1. ทักษะ (Attitude) โดยรวมถึงลักษณะต่าง ๆ คือการเป็นผู้นำ ความร่วมมือ เวลาเรียน การตรงต่อเวลา ความมีน้ำใจนักกีฬา ฯลฯ ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของคะแนนควรจะเป็น 5-25%

¹ ไพฑูรย์ จัยสิน, การสอนพลศึกษา (กาฬสินธุ์ : โรงพิมพ์รุ่งโรจน์, 2517), หน้า 141.

² สมคิด จิตประสงค์, หลักการสอนพลศึกษา, หน้า 164.

2. ความล้มเหลว (Achievement) ซึ่งหมายถึงทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมที่เรียน มาตรฐานของการฝึกหัดและความสามารถในการนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ แบ่งคะแนนประมาณ 20-35%

3. ความรู้ (Knowledge) ได้แก่ ความเป็นมา กติกา การเล่น วิธีเล่น เทคนิค มารยาทการเล่น และความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวข้อง ถ้าให้คะแนนควรจะเป็น 5-25%

4. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความสามารถในการกลับตัว ความอ่อนตัว กำลังความอดทนของระบบหัวใจ และหลอดเลือด คะแนน 20-25%

5. สุขปฏิบัติ (Hygienic) ได้แก่ สุชนนิสัยส่วนบุคคล ความสะอาด การปฏิบัติตามหลักความปลอดภัย แบ่งคะแนนให้ประมาณ 3-25% ¹

ในการวินิจฉัยให้คะแนน สมอง นพวงค์ และพอง เกิดแก้ว ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้คะแนน กล่าวคือ ถ้าเป็นคะแนนเต็ม 10 คะแนน ควรให้ดังนี้

ดีมาก	9 - 10	คะแนน
ดี	7 - 8	คะแนน
พอใช้	5 - 6	คะแนน
ควรแก้ไข	3 - 4	คะแนน

ปกติไม่ควรให้คะแนนต่ำกว่านี้ เว้นแต่จะไม่มาทดสอบเลยให้ 0 ²

จรินทร์ ชานีรัตน์ ได้เสนอแนะถึงการจัดแบ่งกลุ่มคะแนนระดับของคะแนนการวัดผลวิชาพลศึกษาไว้ดังนี้ (สมมติคะแนนเต็ม 10 คะแนน)

1. ชั้นดีมาก	ให้	10	คะแนน
2. ชั้นดี	ให้	8 - 9	คะแนน
3. ชั้นพอใช้	ให้	6 - 7	คะแนน

¹ พอง เกิดแก้ว และคณะ, การพลศึกษา, หน้า 292.

² สมอง นพวงค์ และพอง เกิดแก้ว, วิชาพลศึกษา (พระนคร : เจริญพรการพิมพ์, 2508), หน้า 637.

4. ต้องปรับปรุง ให้ 4 - 5 คะแนน

5. อ่อนมาก ให้ 2 - 3 คะแนน

สำหรับพวกที่อ่อนมากไม่ควรให้คะแนนศูนย์ (0) นอกจากไม่มาสอบหรือทำไม่ได้เลย¹

ซึ่งธรรมเนียม บัณฑิตวิทยาลัย และคณะ ได้สรุปถึงหลักการที่สำคัญในการให้คะแนนการวัดผลวิชาผลศึกษาไว้ต่อไปนี้

1. การวัดผลและการประเมินผล การให้คะแนน ต้องอยู่บนรากฐานของจุดประสงค์ทางการศึกษา แต่การดำเนินการวัดไม่ใช่เป็นกฎตายตัวที่คงเหมือนกันหมด

2. คะแนนทางวิชาผลศึกษาจะต้องมีความสัมพันธ์กับกลุ่มวิชาอื่น ๆ ของโรงเรียน

3. คะแนนเป็นเครื่องแสดงของความรู้ที่มีอยู่ ฉะนั้น พยายามให้คะแนนในเรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตความเป็นจริง เพื่อที่เด็กจะได้เตรียมตัวอย่างถูกต้องหลังจากเขาจบไปแล้ว

4. คะแนนที่กำหนดขึ้นจะต้องอยู่บนพื้นฐานของเนื้อหาวิชาที่เรียน

5. คะแนนที่เด็กได้รับทางผลศึกษาจะต้องรวมวัดจุดประสงค์มากกว่า

2 อย่างขึ้นไป²

การวัดผลทางผลศึกษาจากความมุ่งหมายที่กล่าวมาแล้ว มีความประสงค์ที่จะทำการวัดทุก ๆ ด้านในตัวผู้เรียนตามความมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อที่จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชาผลศึกษาในโรงเรียน ซึ่งพอจะสรุปประโยชน์ของการวัดผลวิชาผลศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อจะได้ทราบถึงผลการสอนว่านักเรียนได้รับความรู้ เกิดทักษะในกีฬาหรือกิจกรรมที่สอนไปมากน้อยเพียงใด

¹ จรินทร์ ชานีรัตน์, การทดสอบและการวัดผลทางผลศึกษา, หน้า 12.

² ซึ่งธรรมเนียม บัณฑิตวิทยาลัย และคณะ, คู่มือสอบเข้ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 3 วิชาเอกผลศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประสานมิตร, 2525), หน้า 130-132.

2. เพื่อเป็นการบอกให้ทราบถึงประสิทธิภาพของร่างกายของแต่ละคน
3. เพื่อจะบอกทราบถึงความแตกต่างทางด้านทักษะของนักเรียน และสามารถช่วยในการแบ่งกลุ่มการสอน
4. เพื่อเป็นการเร้าความสนใจให้แก่ นักเรียน เพราะนักเรียนจะได้ทราบผลการเรียนของตนอยู่เสมอ ช่วยให้มีการปรับปรุงทักษะด้านการเรียน
5. เพื่อช่วยส่งเสริมทัศนคติที่ดีแก่นักเรียนทางผลึกษา ทั้งนี้ถ้าเป็นการวัดที่ถูกต้องและถูกต้องวิธี เช่น วัดครบทุกด้านและมีหลักเกณฑ์
6. เพื่อจะบอกทราบผลการสอนของครูผู้สอนเองว่า ดี บกพร่องเพียงใด จะแก้ไขอย่างไร
7. เพื่อเป็นการประเมินผลหลักสูตร การสอน การบริหาร จัดกิจกรรม ตลอดจนเครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ เป็นต้น
8. ผลการสอบจะช่วยสร้างความเข้าใจอันดีทางผลึกษา และความสนใจของผู้ปกครอง ตลอดจนครูอื่น ๆ และผู้บริหารโรงเรียน
9. ช่วยชักจูงให้นักเรียนเข้าร่วมในกิจกรรมนอกเวลาเรียนมากขึ้น
10. อาจเป็นแนวทางที่จะทำการสำรวจ ค้นคว้า วิจัย เพราะตัวเลขที่ได้รับจากการทดสอบสามารถนำไปศึกษาเพิ่มเติมได้อีกมาก เช่น ทำให้ทราบความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละปี หรือนำตัวเลขที่ได้ไปเปรียบเทียบกับนักเรียนในระดับเดียวกัน แต่ต่างโรงเรียน หรือต่างชาติ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการวัดผลวิชากิจกรรมผลึกษาในวิทยาลัยครู ยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยมาก่อน มีแต่การวิจัยปัญหาการวัดผลวิชาผลึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา และในวิทยาลัยผลึกษา ในสาขาวิชาผลึกษาเท่าที่เท่ากันส่วนมากเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการทดลอง การทดสอบ การสร้างแบบสอบทักษะ หลักสูตร การบริหาร การเรียนการสอน แบบสำรวจความคิดเห็นต่าง ๆ และการนิเทศทางผลึกษาในการค้นคว้าวิจัยที่นับว่าเกี่ยวข้องกับ การวัดผลวิชาผลึกษา และมีส่วนสัมพันธ์กับการวิจัย มีดังนี้

ในปี พ.ศ. 2521 ปิยวรรณ เพ็ญสุภา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัด

และการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดกองการศึกษาจังหวัดเชียงราย" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 690 คน จากจำนวนโรงเรียน 230 โรงเรียน สรุปผลการวิจัยได้ว่า การวัดผลวิชาพลศึกษาใช้การสอนปฏิบัติ เป็นส่วนใหญ่ เก็บคะแนนแต่ละเทอมแล้วมารวมเป็นคะแนนปลายปี ปัญหาในการวัดผล คือ ไม่สามารถสร้างข้อสอบให้เหมาะสมได้¹

ในปีเดียวกัน สุมาลี จันทร์ชลอ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการติดตามผลการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยครูโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 217 คน โดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์ครูเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยปรากฏว่าครูโดยส่วนรวมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนค่อนข้างน้อย ครูโรงเรียนรัฐบาลมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนสูงกว่าโรงเรียนราษฎร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลอย่างถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง และไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ครูยังมีปัญหาสำคัญในเรื่อง คู่มือการประเมินผลการเรียนไม่พอ ขาดความรู้เรื่องระเบียบการประเมินผล ขาดคำแนะนำ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการเขียนข้อสอบ และวิธีการเขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับวิธีการวัดและประเมินผลทั่วไปและก่อนเรียน²

¹ ปิยวรรณ เทัญสุภา, "ปัญหาการจัดและสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดกองการศึกษาจังหวัดเชียงราย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2521), หน้า 122.

² สุมาลี จันทร์ชลอ, "การติดตามผลการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2521), บทคัดย่อ.

ปองจิตร์ อ่อนเฒ่า ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผล การสอนการเขียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยได้ส่งแบบสอบถาม ไปยังครูภาษาไทย จำนวน 142 คน นักเรียนจำนวน 240 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย 24 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ครูภาษาไทยประสบ ได้แก่ เวลาเรียน มีจำกัดทำให้มีโอกาสวัดผลระหว่างภาคเรียนน้อย ผู้เรียนมีทักษะไม่ดีพอ มีทัศนคติไม่ดี ต่อวิชาภาษาไทย และเตรียมตัวไม่พร้อมที่จะสอบ ¹

เสกสรรค์ นาควงศ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทและหน้าที่ของหน่วย ศึกษาพิเศษสาขาศาสาวิชาพลศึกษา" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังพลศึกษาพิเศษ รวม 58 คน กับผู้บริหารและครูพลศึกษากลุ่มละ 72 คน ซึ่งสุ่มจากโรงเรียนมัธยมศึกษา ของรัฐบาลในจังหวัดต่าง ๆ จังหวัดละ 1 โรงเรียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า พลศึกษา นิเทศก์ควรทำหน้าที่อบรมครูพลศึกษา เกี่ยวกับการวัดผลทางพลศึกษา เป็นผู้ดำเนินการ สร้างข้อทดสอบและโปรแกรมการวัดผล เผยแพร่ความรู้ในด้านการวัดผลและประเมินผล จัดทำข้อสอบมาตรฐานของวิชาพลศึกษา ²

ในปี พ.ศ. 2522 ทรรณเทัญ หนักดำ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัด และประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสังคมศึกษา จำนวน 208 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย 45 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า มีเนื้อหาวิชามากสอนไม่ทัน นักเรียนเตรียมตัว ไม่พร้อม จำนวนนักเรียนมากทำให้การวัดผลภาคปฏิบัติทำได้ไม่ทั่วถึง การวัดผล ให้คลุมคลุมจุกประสงค์ทำได้ยาก นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาสังคมศึกษา โอกาส วัดผลระหว่างภาคเรียนมีปัญหาไม่สามารถวัดผลได้ครอบคลุมเนื้อหาวิชา และมีปัญหา

¹ ปองจิตร์ อ่อนเฒ่า, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการสอนการเขียน วิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกวิชา มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 90-99.

² เสกสรรค์ นาควงศ์, "บทบาทและหน้าที่ของศึกษานิเทศก์สาขาศาสาวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521), หน้า 92.

การเลือกวิธีวัดผลที่เหมาะสม¹

ในปีเดียวกัน วิสิฐ เชมะภาคะพันธ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนพิเศษการในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนพิเศษการ จำนวน 45 คน สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลทางผลศึกษาได้ คือ การวัดผลการเรียนการสอนวิชาผลศึกษา วัดโดยการสอบทักษะ ความรู้ การนำไปใช้ เวลาเรียน คุณสมบัติและค่านิยมบรรณภาพ²

ในปีเดียวกัน สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมผลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษากรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษาที่สอนในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 38 คน จากสถาบันอาชีวศึกษา 28 แห่ง เป็นของรัฐบาล 10 แห่ง และของเอกชน 18 แห่ง ซึ่งเป็นสถาบันอาชีวศึกษาที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาทางด้านโปรแกรมการสอนผลศึกษา ครูผลศึกษา เห็นว่าเหมาะสมมากเกี่ยวกับการวัด คือ การวัดผลต้องใช้เวลามาก และต้องวัดหลายด้าน³

ในปี พ.ศ. 2523 สมชาย ชรรวมโกศล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดผลวิชาผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษาจำนวน 150 คน จากโรงเรียนทั้งหมด 65 โรงเรียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า วิธีการวัดผลด้านความรู้วัดโดยการสอบข้อเขียน

¹ พรรณเพ็ญ หนักกล้า, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชา มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 79.

² วิสิฐ เชมะภาคะพันธ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนพิเศษการในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 83.

³ สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมผลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษากรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 108.

แบบปรนัย คำสนมรรถภาพทางกายวัดเฉพาะรายการทดสอบสมรรถภาพทางกาย บางรายการ คำทักษะวัดทั้งทักษะเฉพาะและการเล่นเป็นทีม คำเจตคติวัด การมาเรียนและการแต่งกายของนักเรียน ปัญหาการวัดผลด้านความรู้ นักเรียน ขาดความสนใจการสอบข้อเขียน เพราะเห็นว่าคะแนนสอบน้อย คำสนมรรถภาพทางกาย ขาดสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกบางอย่าง และเสียเวลาในการวัดหลายคำ คำทักษะสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกไม่เอื้ออำนวยต่อการวัดทักษะบางอย่าง การวัดทักษะเป็นทีมใช้เวลามาก คำเจตคติการสังเกตนักเรียนจำนวนมากและสังเกต หลายอย่างในเวลาเดียวกันทำได้ไม่ครบทุกคำและทุกคน ไม่มีเกณฑ์การวัดผลที่แน่นอน และมาตรฐาน¹

ในปี พ.ศ. 2524 สาชิต ฉิมขจรเกษ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดผล และประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" โดยส่งแบบ สอบถามไปยังอาจารย์สอนวิชากิจกรรมพลศึกษา จำนวน 277 คน จากวิทยาลัยพลศึกษา จำนวน 13 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า วิทยาลัยพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผล การเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาคงนี้คือ อาจารย์ไม่สามารถแก้ระดับคะแนน "ร" ให้เป็นคะแนนอื่นได้หันตามที่วิทยาลัยกำหนด ขาดการประสานงานกันระหว่างอาจารย์ผู้สอน ที่จะมาร่วมมือกันในการสร้างแบบสอบ ไม่มีแบบสอบที่เป็นมาตรฐานการวัดและประเมินผล โดยให้นักศึกษาทำรายงานทำได้ยากเพราะทำไว้ในห้องสมุดมีน้อย เกณฑ์การตัดสินผล การเรียนของอาจารย์แต่ละวิทยาลัยไม่เหมือนกัน สถานที่ในร่มและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ สำหรับการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา²

¹ สมชาย ชรรวมโกศล, "ปัญหาการวัดผลวิชาพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชา พลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523), หน้า 85-89.

² สาชิต ฉิมขจรเกษ, "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน วิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 108.

ปี ค.ศ. 1971 คอริ (Korri) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาของครูพลศึกษาหญิงในรัฐมินเนโซตา" ผลการวิจัยพบว่า

1. ขาดอุปกรณ์การสอนและเครื่องอำนวยความสะดวก การสอนวิชาพลศึกษา
2. ในโครงการสอนเด็กที่มีความผิดปกติทางร่างกาย ได้ผลไม่เต็มที่ เพราะขาดอุปกรณ์การเรียน และเครื่องอำนวยความสะดวกเช่นกัน
3. ปัญหาเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนในห้องมากเกินไป จึงทำให้ครูดูแลไม่ทั่วถึง
4. ในการสอนพลศึกษาปัญหาที่มักพบบ่อยที่สุด คือ เด็กมีความสามารถไม่เท่ากัน ขาดแคลนอุปกรณ์ ในการสอนวิชาพลศึกษาค้วย
5. ครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 4 ปี มีความคิดเห็นว่าไม่มีปัญหาอะไรในการสอน และครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์มากกว่า 5 ปี เขามีความคิดเห็นว่าในการสอนพลศึกษามีปัญหามากกว่า เพราะเหตุผลที่ว่า เขามีประสบการณ์มากกว่านั่นเอง ¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minnesota", Dissertation Abstracts International 31(March-April 1971) : 5181-A.